

З давніх часів у світі прогресує проблема дискримінації людини. Вона виражається у поведінці, словах, та навіть поглядах. Це неможливо змінити, все покладено у особистому мисленні та світогляді. Виходячи з моральної свідомості особи та його духовних цінностей. Як кажуть: «Хочеш змінити світ, почни з себе». Треба вчитися виховувати в собі етичні норми, та критичне мислення. Дискримінувати людину можна за багатьма причинами, починаючи з зовнішнього вигляду, та завершуючи духовним, чи фізичним станом.

В нашому матеріалі мова піде про людей з інвалідністю. Це важка тема, в багатьох вона викликає жаль, співчуття, бажання допомогти ,у інших часто викликає висміювання, сарказм і неприязнь.

Всі ці фактори є неправильними. Людина з інвалідністю не повинна відчувати до себе жаль, чи навпаки, неприязнь. Ми однакові люди, в нас однакове мислення, однакова мета: бути щасливими, бажаними, та успішними.

Ми хочемо поділитися з вами історіями двох особистостей. Які не зважаючи на порушення опорно-рухового апарату, щоденно користуючись візком, живуть повноцінним життям.

Життя звичайного хлопця з Архангельську стало вражаючою історією неймовірної боротьби із самим собою. 13 квітня 2013 року 17-річний Сергій Кутовий йшов додому. Залишалася буквально сотня метрів і одностороння автомобільна дорога. Сергій пам'ятає тільки декілька кроків, а далі...

Сильний удар у голову, він знепритомнів, прийшовши в себе, довго не міг зрозуміти що сталося, велика вантажівка вилетіла на узбіччя, як потім виявилось, машина протягла Сергія п'ятнадцять метрів, він не відчував ніг зовсім, тільки встиг подумати «За що це мені?»

Сергій втратив три літри крові, в реанімації він провів більше 15-ти годин. Потім кома. Він залишився без лівої ноги, та лікарі казали: це справжнє диво, що хлопець взагалі вижив.

Кома продовжувалася десять днів, далі його чекали дев'ять місяців лікарні. За рік хлопець погладшав до 140-ка кілограмів. Але з кожним днем розумів, що свій «недолік» він зробить гідністю.

Як тільки його фізичний стан покращився, хлопець пірнув у спорт,батько з братом встановили в будинку турніки і бруси. Тепер Сергій практично щодня відвідує спортзал. Сьогодні він важить вже 68 кілограм і знаходиться у відмінній фізичній формі.

Але ж спочатку брат-близнюк, друзі, батьки, впадали у відчай, та гадали, що життя сина приречене, вони не могли повірити, що саме їх родина зіткнулась з таким горем.

Друзі були впевненні, що він впаде духом, та скоріш за все не зможе знайти взаємне кохання.

Та ось кохання само знайшло Сергія, а точніше знайшла.

Його кохана дівчина говорить, що в людині головне-внутрішній світ, та взаєморозуміння. А проблеми з опорно-руховим апаратом, це дрібниці життя.

Хлопця зауважив тренер следж-хокейного клубу «Югра» з Ханті-Мансійська і запросив тренуватися регулярно.

Сергій говорить: «Можливість потрапити в збірну по следж-хокею - потужний стимул для мене. Тоді я зможу їздити по всьому світу і гідно заробляти на себе і своєю сім'єю, адже в перспективі я хочу п'яťох дітей. Але основна мета, звичайно, це Паралімпіада в 2018 році, на яку я, сподіваюсь, потраплю як учасник».

В нього є власне гасло: «Втратив ногу, але не втратив себе»

«Я щасливий, що доля зробила вибір за мене, і що сьогодні я такий – який є. Якби я мав вибір - я б нізащо не повернувся до себе раніше, і вже не уявляю себе з двома ногами. Можу сказати, що в день ДТП я переродився і став тим, ким повинен бути. Я дивуюся, коли чую від інвалідів, що від них відвертаються друзі, родина. Гадаю, справа в них самих. Не треба замикатися, варто лише прийняти реальність і нового себе. Я - чистий аркуш, відкритий всьому новому, і ставлю собі тільки високі цілі, адже, як відомо, всі обмеження існують лише в головах самих людей, навіть якщо це абсолютно здорова людина без будь-яких обмежень».

Сергій закликає усіх людей з інвалідністю та без інвалідності, досягати своєї мети, та працювати над собою. Якщо ти повіриш у себе-в тебе повірять всі.

Друга з історій яку ми хочемо вам розповісти починається із чарівності дівчини яка завжди знаходиться в русі та постійно хоче навчатися чомусь новому та незвіданому.

Ця історія про 23-х річну українку Марію Толстенкову-Корохову і вона дівчина з інвалідністю. Почнемо ми з того, що розповімо вам про життя Маші із самого початку.

В ранньому дитинстві у Марії знайшли захворювання, в ході якого з плинним часом м'язи атрофуються(тобто спинально- м'язова атрофія) . Всюди лікарі пояснювали Маші, що з таким діагнозом довго не живуть. Кожна людина почувши такі слова з уст спеціаліста зневіряться в собі. І такий період у Маші теж був.

Прожити своє життя з користю для світу-це неабияка майстерність. Ми всі тут не просто так. Кожен хоче залишити по собі якийсь вагомий слід. Саме так і робить Марія. Їй 23 вона гарна, витончена натура, яка постійно знаходиться в пошуку свого таланту. Фотосесії, різноманітні курси, музика, малювання, і навчання, навчання і ще раз навчання.

В 21 рік Марія Толстенкова вийшла заміж і стала Марією Короховою. Зі своїм майбутнім чоловіком Маша познайомилася на комп'ютерних курсах. Кожного тижня вони зустрічалися та чомусь зовсім не спілкувалися. Потім вступили на одну спеціальність, та їх життя почало насичуватись один одним. Насправді любов немає ніяких перепон.

Вона знайшла своє покликання у Photoshop. В 13 років вона зацікавилась цією програмою серйозно, постійно розвивала свої здібності, та хобі редагування фото-карток, перетворилося в реальну професію, завдяки якій Марія зараз заробляє на життя.

Дівчину дуже приваблює природа, така могутня, прекрасна і досі повністю нікому не підкорена. Природа допомагає виражати емоції, як добрі, так і не дуже. У всьому присутнє добро і зло.

Марія говорить: «Дуже важливо прийняти себе таким, який ти є, а ще не боятися навколишнього світу. І найголовніше - ніколи не здаватися!»

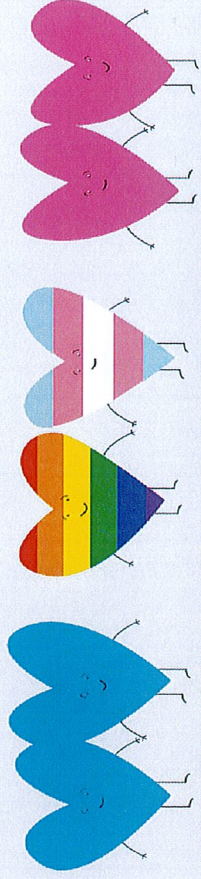
Їй не потрібно співчуття та допомога, головне приносити в цей світ щось особливо нове, чарівне та насичене кольорами життя.

Картина
"Сон, який мене переслідує"

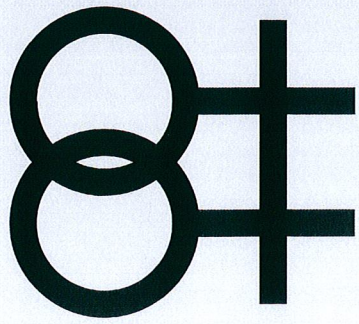
З цих історій можна черпати багато натхнення. Яскраві приклади людей з інвалідністю, котрі досягають великих можливостей, в той час, як люди, не маючі порушень з опорно-руховим апаратом, скаржуться на складне життя та важку долю. Все залежить від вас самих. Від внутрішнього само виховання. Завершіть нашу думку та поставте крапку одна з наймудріших цитат Конфуція: «Три речі ніколи не повертаються назад - час, слово, можливість. Тому: не втрачай часу, вибирай слова, не упусти можливість.»

Видавництво ООО "Peshainterprent"
Головний редактор: Пішко Катерина
Заступник головного редактора: Філь Катерина
Тираж 1 екземпляр.
АДРЕСА ТА ТЕЛЕФОНИ
Редакція : м Запоріжжя, вул. Цитрусова 5,3-й поверх.
Тел.+38(099) 975 47 85
E-mail: ekaterinapisko@gmail.com

ЛЮДИ В "ЯРЛИКАХ"

Стереотипи у наш час – гостра та болюча тема. Люди інколи навіть не уявляють, що їх думки сковані цим павутинням. Руйнування застарілих, безглузких уявлень допомагає людині додати до свого життя більше розуміння, доброти та гідності. ЛГБТ+ спільнота вкрита таким пилом образливих стереотипів, що оточуючі інколи забувають найголовніше – зацією абрєвіатуруо стоять такі ж люди.

Більшості лесбійок якщо не сумно від почутих нами стереотипів, то смішно. Не відкриваючи своєї сексуальної орієнтації перед кожним зустрічним, вони лише з посмішкою слухають дивні уявлення людей, які наче прийшли далеко не з 21 століття.

«То не дивно, що хтось ще вважає, наче навколо нас не має і не зрозуміло з якого «загниваючого заходу» ми з'являємось на ЛГБТ-фестивалі. Вони шукають м'язисту жінку з коротким волоссям, котра кидатиметься на всіх дівчат навколо, поки ми проходимо повз», - каже одна з представниць цієї сексуальної меншини. Вона виділяє такі стереотиби: «Мужички»

Це і коротке волосся, і стиль одягу, і «не жіноча» поведінка. Простіше кажучи, кожна, хто не підпадає під стереотип типової ідеальної жінки, вигадання модельною індустрією. Проте не треба піднімати визначення. Бажання бути чоловіком залежить не від орієнтації, а від гендеру людини, а стиль одягу від смаків та вподобань.

Ненависть до чоловіків

Сексуальні вподобання не руйнують відношення до людей. Чи чоловік, закоханий у жінку, не піде з друзями на рибалку? Зрозуміти логіку цього стереотипу не важко, якщо згадати наступний стереотип.

Лесбійка = феміністка, зворотнє також вірно

Дістається від такої і феміністкам, що вимагають рівності людей, і лесбійкам, котрі можуть навіть не цікавитись темою рівності жінок та чоловіків. Проте таке порівняння цілком пояснює примарну ненависть до протегежної статі.

Лесбійка може стати гетеросексуальною, від творців "В неї нормального мужа не було"

Болюча тема майже для кожної. Це можуть сказати навіть ті, хто знає вас вже багато років і розуміють безглуздість попередніх стереотипів. «Можливо ви теж просто не пробували стосунків з представницями вашої статі?» - так і хочеться сказати у відповідь таким знавцям. Сексуальну орієнтацію не обирають. За деякими думками з нею народжуються, інші вважають, вона формується у людини з дитинства. Ніякі «нормальні мужики» не змінять цього.

"Перебісишся, тож лише інтим"

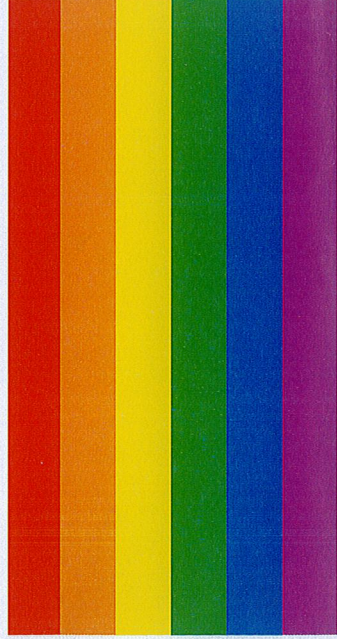
Чи всі гетеро-пари тримаються на крилах кохання та розписують плани на подружнє життя вже після першого побачення? Це вибір кожного і від орієнтації нічого не залежить. Прикро коли ви з коханою вже багато років живете наче у шлюбі, проте держава і не думає піклуватися про вас, а люди не уявляють, що ваші стосунки виходять за рамки ліжка.

ВАРТО ЗНАТИ

Буває, що ЛГБТ-спільноту звинувачують в тому, що веселка тепер асоціюється лише з їх рухом.

Цікаво зазначити, що: прапор свободи не є повною веселкою, бо ж не має в собі блакитного кольору, а перші прапори мали вісім кольорів. Ось як описав прапор його творець – художник Гільберт Бейкер:

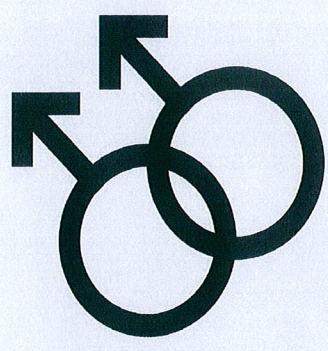
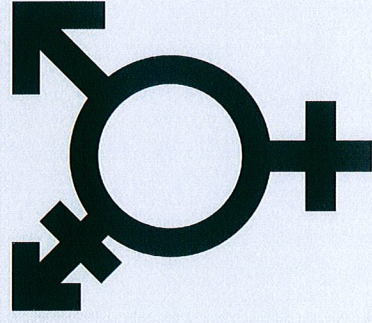
«Первісна ідея веселкового прапора — звільнення. Можливість вирватися на свободу, вийшовши за рамки, створені страхом і прагненням «відповідати нормам», право заявити про свою сексуальність без сорому і боязні відплати з боку тих, хто диктує «етичні закони». Веселковий прапор живий тому, що представляє всіх нас у всьому нашому розмаїтті і красі... Кожен прапор символізує ідею. Райдужний прапор — це здоровий глузд і хоробрі дії»

«Якщо я змінюсь для людини, коли вона дізнається про мій гендер, то це просто не моя компанія», - каже парубок-трансгендер. Він не може назвати стереотипи по відношенню до себе, бо ж йому дуже пощастило з оточення дійсно розуміючих людей.

Маленькі поради для створення правильного оточення:

1. Приймайте себе, шукайте себе справжнього всередині, а не в поглядах оточуючих.
2. Ви в першу чергу особистість, а все потім статі, гендер та орієнтація. Тож якщо другорядне змінює вас в очах друзів, навіряд вони ними колись були.
3. Які б не були стереотипи і на скільки б ви під них не підходили, краще залишатися собою.
4. Кажіть правду, коли це можливо. Камін-аут – важке випробування, але без нього вам прийдеється все частіше брехати та існувати в не своєму житті.

Гейм дістається від гомофобів деколи більше, ніж іншим представникам ЛГБТ. Лесбійські стосунки можуть вважатися невинною дівачою забавганкою, а вже стосунки двох чоловіків викликають більшу бурю негативу та упередженого ставлення.

Гей це жінка

Думка про те, що чоловіча гомосексуальність безпосередньо пов'язана з жіночністю в корені хибна. Звичайно, як і в будь-якій «нормальній» парі є домінують, так і в гомосексуальній один із партнерів домінує. Демографічна група демонструє велике розмаїття способів самовираження і проявів мужності і жіночності.

Гей великі модники

Міф про жіночність гейв породжує інші стереотиби, серед яких інтерес до моди, піклування про зовнішність, прискіпливе ставлення до питань інтер'єру і чистоти своїх квартир. Безліч гейв не виявляють подібних інтересів і демонструють зовсім іншу поведінку.

Гей бажаною чоловіка

Як і будь-яку іншу групу людей, гомосексуальних чоловіків приваблюють тільки певні типижі, які викликають у них інтерес або сексуальне бажання. Твердження про те, що все гей мають сексуальний потяг до усіх чоловіків є абсурдним. В деякій мірі навіовання цього стереотипу створює проблеми для гейв, які прагнуть брати участь в таких видах діяльності як армія або спорт.

Стосунки гейв приречені на бездіття та не «нормальний» шлюб
На сьогоднішній день все більша кількість чоловічих пар воліє оформляти свої відносини юридично. Експертами доведено, що такі шлюби є більш довготривалими, адже багато гейв підтримують довготривалі відносини з одним партнером, незважаючи на необхідність постійно протистояти соціальної дискримінації і відсутності структурної підтримки їхніх стосунків.

«В сім'ї повинні бути мама і тато!» - ця фраза часто лунає з вуст тих, хто виступає за дискримінацію щодо гомосексуальних пар. «Небезпечно» виховання дітей в одностатевих парах є всього-на-всього фікцією, адже дослідження в соціальній сфері продемонстрували, що діти, котрі виросли в одностатевій сім'ї, ні в чому не поступають дітям, які росли в гетеросексуальній.

Чоловіча гомосексуальність це дитяча травма

Думка про те, що чоловіча гомосексуальність розвивається за умови наявності надмірно владної матері, відсутності батька або сексуальне насильство в сім'ї є цілком безглуздою, адже немає ніяких підстав вважати, що батьки якимось чином впливають на тип сексуальної орієнтації. Адже сексуальна орієнтація формується в процесі внутрішнього розвитку дитини, тобто людина ще з дитинства сама розуміє до якої статі вона схильна, хто більше їй подобається і ніякі інші зовнішні фактори на це не впливають.

Бісексуали не відчували сильного тиску через стереотиби щодо зовнішності та поведінки у суспільстві, проте їх особисті стосунки виявляються хибними стереотипами.

Бісексуали це експериментатори

Бісексуали це люди, які можуть відчувати романтичні, сексуальні почуття незалежно від статі партнера. Хибно вважати, що вони просто не визначилися. У різні періоди життя люди відчують різний потяг до різних людей і різної інтенсивності.

Бісексуальність є "лише життєвим періодом"

Людина рідко робить камін-аут спонтанно: до цього вона довго готується, переживає, обмірковує своє рішення. Тож людина оголошує, що їй подобаються представники обох статей, робить цей крок усвідомлено і заявляє про це в собі розділяючи, що не усвідомив свого сексуальної ідентичності" виглядає як навмисна образа та навшування ярликів.

Щастя в моногамних відносинах для бісексуала це казка

За словами автора книги «Міф про моногамію», Петті Воан, бісексуали зраджують своїм постійним партнерам не більше, ніж всі інші. Тож бісексуальність не означає, що представник цієї ЛГБТ-меншини обманює свого партнера частіше, ніж гей або гетеросексуал. Це також не означає, що бісексуали приречені бути нещасливими в відносинах розпорядженні. Як і в будь-яких сексуальних відносинах, той факт, що ви перебуваєте з кимось у партнерстві, не може застрахувати вас від раптового погяту до іншої людини. І бісексуали, що складаються в моногамних відносинах, це теж стосується.

ЦІКАВІ ФАКТИ

1. Олександр Македонський хотів проголосити богом свого коханого Гестіона, але йому дозволили назвати його тільки Великим героєм. А ось римському імператору Адріану вдалося канонізувати свого коханця Антіноя після того, як юнак погонував в Ніл.
2. У 2004 році австралійські ЛГБТ-активісти створили міні-державу під назвою Королівство гейв і лесбійок островів Коралового моря. Прапором став традиційний райдужний прапор, офіційною валютою вважається євро. До речі, сама держава існує до цих пір.
3. 8 листопада 2009 року в Церкві Швеції вперше в світі в сан єпископа була рукопокладена відкрита лесбійка Єва Брунне.
4. Чисельність транссексуальних в США, згідно з оцінками експертів, в 2016 році становила приблизно 1,4 млн. людей, 15000 з них - військовослужбовці. Більше 10% трансгендерного спільноти служать або вже виконали свій обов'язок перед країною.

Мосейченко Валерія, Третяк Анастасія, Мороз Катерина, Ніколаєва Маргарита

Люди с инвалидностью - живут, а не выживают

Алексей Чабанов – общественный деятель, один из активистов «Helper Запорожье», является волонтером центра «Прометей», занимается с детками, учит их читать, один из основателей регби для «шейников» (людей с травмой позвоночника в шейном отделе) в Украине. 12 лет назад Алексей попал в автомобильную аварию,

после чего полтора года лежал парализованным. Со временем научился сидеть и ездить в коляске. Попал в лагерь для людей с инвалидностью «Группа активной реабилитации», а после стал инструктором по плаванию. Так же занимался фехтованием и регби. Но занятия пришлось отложить из-за полученной недавно травмы – перелом шейки бедра.

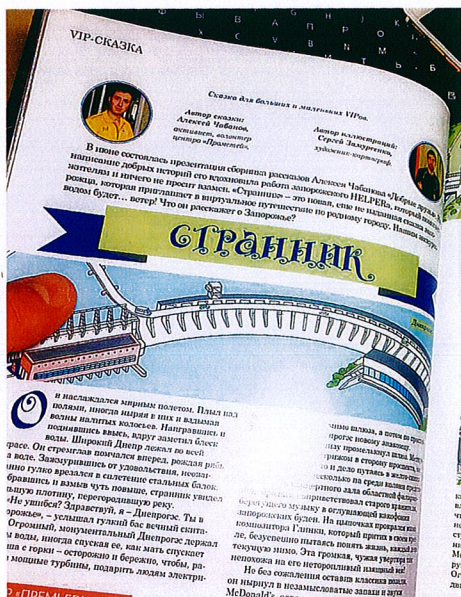
берут как? - «вот вам карточка, на неё вы будете получать 200 грн., а мы вас по документам проведём, потому что, если у нас «калич» есть, то нам будут скидки по налогам», вот и всё.

Вдохновленный человеком на «Добрых друзей»

-Работаете ли вы на данный момент?

- Трудюсь, мне не нравится слово работа. Сейчас я занимаюсь тем, что лечусь. Вот, а вообще, общественно полезной деятельностью, как я думаю. Я занимаюсь с детками которые имеют церебральный паралич, синдром Дауна, аутизм, учу их читать, в общем социализирую. Около 30-ти детей, по-моему, пошли в обычную школу. Не зря я этим занимаюсь. Ну, опять, всё на волонтерских началах, что бы так я конкретно где-то работал, на зарплату, то нет, меня просто не берут, потому что я нахожусь в коляске. Почему? Потому что, взяв человека в коляске на нормальную работу, то они должны обеспечить: рабочее место, доставку и убытие с работы. А это никому из работодателей не нужно. Поэтому, если и берут на работу, то

-Вы пишете книги, расскажите о них. Где их можно увидеть или приобрести?

- Изначально одна знакомая журналистка сказала мне: "Попробуй писать истории". Я написал, как ходил ругался с

заводом "Искра", какие истории приключались в общественном транспорте. Мемуары такие себе... Потом все переписал: вдохновился работой "Helper Запорожье" и захотелось написать про добрые дела. В процессе это все трансформировалось в сказки. В итоге родилась серия историй "Добрые друзья", которая абсолютно не имела отношения к тому, что планировалось изначально. Рисунки делала знакомая девочка из педучилища. Мой друг дал ей почитать сказки, и она пришла уже с рисунками, хотя я её и не просил. Она пришла и принесла папку с иллюстрациями, говорит: "Я вот вдохновилась и нарисовала". Книга о ежике, паучке, мышке, тараканчике, как они жили в домике лесника и про их приключения. Писал не очень долго, дольше выходила в печать потом. Понимаешь, просто я смотрю, как моральные, культурные ценности заменяются деньгами, и мне хочется это изменить. Чтобы дети прочли и на примере жучков, паучков поняли обычные человеческие ценности. Что дружба - это хорошо, что так делать нельзя, а так - можно. Что нельзя предавать и продавать людей. Отказываться от дружбы ради выгоды. Книга написана в легком стиле, хорошо читается и из каждой истории ребенок мо-

жет сделать определенные выводы. Мне бы очень этого хотело. На данный момент издана только одна книга детских сказок. Там каждый может найти что-то своё. Вот эта книга, была написана для деток, но взрослые читают, и тоже что-то видят. Там просто написаны жизненные ситуации, которые интерпретированы для детей.

-Много ведь есть вариантов, чем можно заняться в свободное время, почему Вы выбрали именно писать?

Порыв души, наверно, можно так сказать. Я пробовал раньше писать, но там не получилось, я как-то и забросил это дело, тем более пишу с ошибками. В школе я был троечником и писать никогда не любил. Может человек меня вдохновил, как говорится.

«Лично мне, всё равно как меня называют. Хоть мне скажут, что я человек с инвалидностью или «калич», чума на 4-х ко-

лесах. Главное, чтобы относились нормально»

-Как вы начали играть в регби?

-В 2008 году, когда мой друг закончил лагерь «GAR», в котором я работал инструктором, увидел в интернете, - такой вид спорта, как регби специально для «шейников». Это люди такие как я, у которых в 80% случаях не работают кисти рук, они могут шевелиться, но нет

хватки. Играют именно «шейники», люди с тяжёлой формой ДЦП и люди с ампутированными конечностями. Предложил попробовать сначала на своих колясках, взяли мячик, нашли правила в интернете, - а они на немецком. Перевели с немецкого на английский и с английского на русский. С 2008 года пытаемся развивать этот вид спорта у нас в стране, власти «вставляют нам палки в колёса», «Инваспорт» нам на встречу не идёт. Проводили лагерь за свои деньги: скидывались, приезжали снимали зал, нию, ездили в Италию за свои деньги, там заняли 4-е место. Потом пригласили на мировой матч в Германию. Делали «Чемпионат Украины» по регби в Барановке, Ровно и опять в Барановке, недавно прошёл чемпионат в Житомире. В сентябре я хотел делать у нас, в Запорожье, но помешала травма. Власть нас постоянно обманывает, нам сказали, проведите три чемпионата и тогда мы сделаем сборную Украины, уже 4 провели, а они ничего не делают.

-А расскажите о своём прыжке с моста

- Участвовал в проекте «Місто з обмеженими можливостями» снимали Аня Бобино и Слава Чиженок

Они спросили, чего бы я хотел зачудить такого. Из всего сумасшествия, предложенного мной

они выбрали прыжок. Раньше, когда я сам спрашивал

за это мне отказывали. Справки просили от родных и близких, говорили, что нагрузка на позвоночник, в общем, отговаривали как могли. А эти согласились, они приезжали ко мне домой мы общались и сошлись на оптимальной страховке. Так же я предлагал прыжок с парашюта, дельтоплан, проезд по рампе, поехать на велосипеде в Днепр и обратно, пойти в горы и многое другое. Задумок много, некоторые уже реализовал, некоторые в разработке. Я уже плавал на каяках, ходил под парусом, переплыл старый Днепр, несколько раз съездил за границу.

-Что вы чувствуете, когда Вас отмечают именно как человека с инвалидностью?

-Лично мне, всё равно. Просто сейчас очень часто поднимается этот вопрос, да, сейчас живётся не легко, но все делают на этом пиар, а особенно депутаты и тем более перед выборами. Мне неважно как меня называют, главное, чтобы относились нормально. Просто условий нету, раньше в Крыму было два санатория, которые реально помогали и ставили на ноги. Сейчас в Украине нету таких специалистов. И когда меня привезли в 5-ю гор. Больницу, врачи были в шоке, у них первый раз был случай, когда к ним поступил человек в коляске со сломанной шейкой бедра. И первое что они мне назначили – это ингаляцию.

